

[Arbejdsministeren]

som hr. Arne Bjerregaard har gjort det, om tåbeligheden i det uhæmmede frihedssyn. Ingen har anbefalet folketinget at tænke så kritisk over liberalismens grundpåstande på dette område som hr. Arne Bjerregaard. Ingen har som hr. Arne Bjerregaards parti netop på vitale frihedsområder – som f. eks. spørgsmålet om, hvad folk må foretage sig om søndagen, hvordan folk vil indrette deres privatliv og med hensyn til den offentlige moral – haft det syn, at det var folketingets opgave at begrænse borgernes frihedsudfoldelse af hensyn til moralen og den offentlige orden her i landet. Det vil jeg komplimentere hr. Arne Bjerregaard for.

Det stiller imidlertid det frihedssyn, som hr. Arne Bjerregaard her har lagt for dagen, i et måske noget mere realistisk lys. Det, hr. Arne Bjerregaard taler om som friheden, er jo frihed til, at folk kan lade sig underbetale på arbejdsmarkedet. Det er friheden til at ødelægge en af de mest positive ting, vi har i det danske samfund, nemlig en enhedsfagbevægelse.

Jeg tror, at hr. Arne Bjerregaard vil finde mange andre end socialdemokrater, der er af den opfattelse, at det er en stor lykke på det danske arbejdsmarked, at vi har en enhedsfagbevægelse.

Jeg vil gerne sige til hr. Ib Christensen, hvis forslag stort set ikke har indgået i debatten i dag – bortset fra hr. Ib Christensens eget indlæg – at det er faktisk noget bedre, end debatten her i dag viser. Det er nu kun en betinget kompliment til forslaget.

England er et fremragende eksempel på, at hr. Ib Christensens forslag ikke løser problemet med den borgerlige hetz mod arbejdsmarkedets aftalefrihed vedrørende organisationsklausuler i overenskomsterne. England har ganske vist haft dette »contracting out« system, som hr. Ib Christensen foreslår indført i dansk lovgivning, selv om vi har en helt anden tradition end den, der gælder på det engelske arbejdsmarked. Ikke desto mindre har man i England en langt voldsommere debat omkring eksklusivaftaler, end man har her i landet. En langt, langt dybere, en langt større debat, en langt mere politisk potent debat omkring eksklusivaftaler. Det viser med al ønskelig tydelighed, at begynder man her at gøre indgreb i forhold til organisationerne, og tager man dernæst fat på aftalefriheden på arbejdsmarkedet med hensyn til,

hvad der kan stå, og hvad der ikke kan stå i en overenskomst, så er der ingen grænser for, hvor langt man kan gå, og hvor langt man ønsker at gå for at begrænse friheden herhjemme.

Jeg har selvfølgelig ikke villet afskære hr. Kurt Hansen fra at kritisere faglige ledere. Det er, så vidt jeg kan forstå, i overensstemmelse med forretningsordenen her i tinget. Når jeg tillod mig at kritisere hr. Kurt Hansens brug af denne ytringsfrihed, var det, fordi der jo er andre fora, hvor en sådan kritik kan føres frem med styrke. Jeg tænker på de faglige kongresser inden for de enkelte forbund. Jeg kan sige til hr. Kurt Hansen, at dér på de faglige kongresser, hvor alle de kongresdelegerede er udpegede af medlemmerne på generalforsamlingerne rundt om i landet i de enkelte fagforeninger, har man på kongres efter kongres diskuteret spørgsmålet om anvendelsen af forbundets midler, også med hensyn til at varetage politiske formål, og dér har man vedtaget i en række organisationer med store flertal i øvrigt at fortsætte den linje, man hidtil har haft på området. Derfor synes jeg, det var mere naturligt, om man fra VS' side arbejdede på at få valgt kongresdelegerede, for der er jo langt imellem, at man på en faglig kongres møder en VS'er som kongresdelegeret, at man tager det slæbsomme arbejde igennem de faglige organisationer selv, hvis man vil påvirke beslutningerne. Det synes jeg må være den rigtige vej.

Jeg er fuldstændig enig med fru Lilli Gyldekenilde, når hun siger, at organisationerne spiller en væsentlig og vital rolle i vort demokrati; det drejer sig både om de faglige bevægelser, de folkelige bevægelser og de erhvervsmæssige organisationer. Jeg synes, det er en fuldstændig naturlig ting, at arbejdsgiverorganisationer støtter de partier, der varetager arbejdsgivernes interesser i folketinget eller i hvert fald har sympati for de interesser, som arbejdsgiverne repræsenterer, og på samme måde, at lønmodtagerorganisationerne støtter de partier, som varetager lønmodtagernes interesser efter demokratiske beslutninger herom. Et forbud på dette område vil jo bare føre til det, vi har oplevet i alle andre lande, nemlig at man omgår disse regler på alle mulige måder, og så er vi ude i en uholdbar situation.